

Zidane

Het debuut van Zinédine Zidane vandaag als coach bij de rijkste ploeg van de wereld is hét nieuws van het weekend. Kan een wereldvoetballer ook een wereldcoach worden? De zelfvervullende profetie zegt neen, maar misschien kraakt Zidane wel de gelukscode die anderen niet konden achterhalen.

Laat u toch vooral niks wijsmaken. Of een voetbaltrainer slaagt, is voor 25 procent afhankelijk van zijn voetbal-IQ, voor nog eens 25 procent van zijn voetbal-EQ en voor de grootste helft van geluk. Toveraar, dan wel sukkelaar, wordt grotendeels bepaald door dat geluk, enkele miscasts als Rik Coppens en Jean-Marie Pfaff niet te na gesproken. Eens een sukkelaar, heel moeilijk nog toeveraar. Omgekeerd: van toeveraar ben je zo weer sukkelaar, kijk maar naar Louis van Gaal.

Gisteren stond in de krant een monoloog van Emilio Ferrera, het prototype van de vakman die op het verkeerde moment op de verkeerde plaats was. Zet Emilio en Zinédine aan één tafel, laat hen een team analyseren en het mag nog Real zijn, ZZ houdt na drie minuten zijn mond uit vrees compleet af te gaan. In het Spaans of in het Frans, maakt niet uit. Ferrera heeft veel meer voetbalkennis om Real

te leiden dan Zidane, maar een ex-speler en nu trainer van OHL geraakt alleen in de buurt van de dug-out van Bernabéu bij de dagelijkse rondleidingen. Dertien euro kost dat.

Wie gingen Zidane voor? Alfredo Di Stéfano, Ferenc Puskás, Johan Crujff, Franz Beckenbauer, Diego Maradona, Marco van Basten en in mindere mate Ruud Gullit. De meest succesvolle is Beckenbauer, die eerst een wereldtitel won als speler, dan als coach en ook nog eens tweede werd. Daarnaast werd hij een keertje kampioen met Bayern, maar dat allemaal in de prehistorie van het voetbal, toen training nog vooral bezigheidstherapie was.

Ferenc Puskás werkte nooit met de Europese top en eindigde in Melbourne als coach. Alfredo Di Stéfano was ook geen groot succes, althans niet bij zijn Real. Naast Beckenbauer heeft de gepensioneerd en zieke Johan Crujff het ook niet onaardig gedaan, met vier Spaanse titels en één Europabeker voor landskampioenen. Maradona, Van

Basten, en neem daar maar Rijkaard en Gullit bij; die zijn jong en willen nog wel, maar zijn werkloos.

Zidane heeft dus alle schijn tegen. Wat herinneren we ons van hem? De Zidane-beweging natuurlijk en andere voetzooltrucjes. De volley tegen Leverkusen in de Champions League-finale in 2002. De ontelbare geniale goals en passes. Maar ook de twaalf (12!) rode kaarten, waarvan de allerlaatste op het allerslechtste moment, in de verlengingen van de finale van de wereldcup van 2006 toen hij Materazzi velde met een kopstoot op de borst.

We kennen hem niet van de grote analyses, ook niet van de grote teksten, al heeft *L'Equipe Magazine* wel af en toe mooie interviews met hem

gehad en hoorde je hem van de week heel vlot Spaans spreken. Zonder veel te zeggen overigens, want alle spelers waren formidabel en Guardiola ook, waarmee hij behoorlijk vloekte in de Madrileense kerk. Maar bon, misschien heeft hij wel oefenstof na zijn anderhalf jaar trainerschap bij de beloften en misschien herinnert hij zich nog van de versnelde cursus wat hartslagzones zijn.

Jammer genoeg is de hoofdcoach in het hedendaagse moderne voetbal daar niks mee, want dat kunnen anderen veel beter. De fysiekcoach zal de

belasting wel sturen en om een situatie op het veld te trainen, heeft hij maar de schuif veldtrainers open te trekken die alle oefeningen van Azerbeidzjan tot Zimbabwe hebben genoteerd. Zidane zal vooral zijn uitgebreide staf moeten tevreden houden en aansturen, of althans die indruk wekken.

Laat dat nog een klein probleem zijn, maar van hoofdcoach Zidane wordt ook gevraagd dat hij de juiste baasjes op de juiste plek zet en dat hij bij die baasjes de juiste knopjes indrukt. Vervolgens wordt hem gevraagd het spelletje uit te leggen op het digitaal bord en daarmee klaar te zijn nog voor de eerste gaat geeuwen.

Ten slotte moet hij tijdens de wedstrijd de juiste baasjes wisselen voor andere baasjes. Het intuïtieve, impulsieve voetbalgenie Zidane wordt gevraagd een rationele, koele, berekende strateeg te worden, die valkuilen op een kilometer afstand herkent. De kans is groot dat dit slecht afloopt.

We herinneren ons de Zidane-beweging, de volley in de Champions League-finale, de ontelbare geniale goals en passes, maar ook de twaalf rode kaarten. We kennen Zidane niet van de grote analyses

